

Mijn persoonlijke Jihad

Voor velen van ons is de wereld van de radicale islam een vreemde wereld. Hoe kan het dat mensen zich overgeven aan een extreem zwart-wit-denken? Waarom beseft men niet dat geweld alleen maar zaken kapot maakt in menselijke relaties en niets oplost? Hoe kan men zich superieur voelen boven de rest van de wereld?

De journalist Bruno Struys doet een poging om te kruipen in de gedachten van een Syriëganger. Vele interviews later ligt er een boek op tafel dat een gedetailleerd beeld geeft van het proces van radicalisering in een bekeerde moslim-jongere. Het boek is bovendien nog spannend ook!

Michael Delefortrie reageerde slecht op het vertrek van zijn moeder toen hij twaalf jaar was. Zijn vader moest zorgdragen voor alle zes kinderen. Michael werd op school onhandelbaar en belandde in verschillende jeugdinstellingen. Hij maakt zijn leercontract voor bakker niet af en pakt de eerste job die hij aangeboden krijgt. Een periode volgt van extreem uitgaan, pompen op XTC, enz. Zijn samenwonen met Tamara eindigt als hij in een nacht op straat volledig door het lint was gegaan. Hij kon er zich zelf niets van herinneren. Op een gegeven ogenblik krijgt Michael Marokkaanse vrienden. Hij leest het boek *De weg van de moslim* en zegt dat hij liever vandaag dan morgen moslim wil worden. Zijn vader ontdekt een paar maanden later de verstopte islamitische boeken en zet hem het huis uit. 'Ik wil geen islam in mijn kot'. Dat is duidelijk.

Michael, inmiddels Younnes, gaat naar Marokko om kennis te maken met Jamila. Het wordt snel een huwelijk en even snel leert Michael zich uit te drukken in het Berbers. Terug in België gaat het minder goed met het stel. De beschrijving ervan door Michael is vrij oppervlakkig. Verder zegt hij: ik was te jong voor zo'n groot engagement.

Professioneel loopt het ook niet best als de samenwerking met Mo in een pas opgerichte bakkerij wordt stopgezet. Younnes kan vertrekken.

Daarvoor had Younnes al kennis gemaakt met Fouad Belkacem. Het was in 2009 bij een protest tegen het verbod van hoofddoeken op scholen. Younnes komt bij Faoud thuis en is onder de indruk van zijn meterslange boekenkast. 'Als je je vijand wilt bestrijden, moet je hem wel kennen' is de verklaring. Younnes voelt schaamte bij zo'n voorbeeldige moslim, maar het gevoel van broederschap is sterker. Younnes sluit zich aan bij Sharia4Belgium. Hij ziet het niet als een obscure beweging maar als een open club. Ze gaan de straat op om met ongelovigen over de Islam te spreken. Younnes klaagt zich erover dat iedereen mag flyeren, maar als moslims het doen, dan grijpt de politie in en volgen er boetes en zelfs arrestaties. Younnes vindt het erg onrechtvaardig en beleeft België als een politiestaat. Bij een protest tegen een film, waarin Mohammed neergezet wordt als een pedofiel worden 230 manifestanten gearresteerd.

Younnes zijn huwelijk strandt. Snel krijgt hij contact met Khadija uit Rotterdam, met wie hij korte tijd later trouwt. Zij heeft zelf ook twee kinderen uit een eerdere relatie. Al snel blijkt het dat ze worstelt met zichzelf. Ze heeft het gevoel dat ze bezeten is. Er volgen 'time-outs' in hun relatie, waardoor Younnes het gevoel heeft 'te ontploffen'. Hij vertelt aan Khadija dat hij naar Syrië wil gaan. Zij aanvaardt die gedachte. Er wordt legerkleding gekocht en in Antwerpen wordt er geld ingezameld. Voordat Younnes vertrekt scheert hij zijn baard af.

In Aleppo ontmoet hij oude vrienden. Het leven was er vrij normaal. Maar toen het Vrije Syrische leger zich tegen ISIS keerde, kon ISIS een bepaalde wijk innemen. De bewoners waren daarna echter collectief vertrokken. Younnes krijgt een Kalashnikov en doet schietoefeningen. Maar hij voelt zich niet thuis op het front. Hij werkt liever ondersteunend. Onverwacht komt er een wending doordat Khadija berichten stuurt dat ze bij hem wil zijn en ook naar Syrië wil. Younnes gaat met toestemming van ISIS terug naar Turkije om haar op te wachten, maar ze is er niet. Vervolgens gaat hij naar Nederland. Daar vindt hij Khadija in gezelschap met haar ex. Younnes: 'een seconde lang dacht ik er echt

aan om hem koud te maken.' Younnes geeft zich aan bij de Nederlandse politie. Merkwaardig genoeg wordt hij niet in hechtenis genomen. Na een paar dagen onderduiken vlucht hij naar België en geeft hij zich daar aan. Daar belandt hij wel in de gevangenis. Er volgt een gerechtelijke uitspraak die behoorlijk mild is: 3 jaar met uitstel. Younnes wordt vrijgelaten op voorwaarde dat hij bij zijn vader gaat wonen en een job zoekt. Dat gebeurt. Korte tijd later heeft Younnes voor de tweede maal een bakkerij. Hij heeft weinig tijd om zijn geloof te praktiseren. Bovendien kan hij zich maar beter gedeisd houden. Ook heeft hij gesprekken met moeders van Syriëstrijders. Het raakt hem. 'Het valt me keer op keer op dat ze niet boos zijn op hun kind, maar vooral teleurgesteld. Hun leven is één groot vraagteken' (154).

Waarom worden gewone Belgische jongeren moslim? Waarom radicaliseren moslimjongeren?

Younnes: 'het is niet door mijn problematische jeugd dat ik voor de islam heb gekozen. Ik vond er een manier in om met mijn tekortkomingen om te gaan' (24).

Montasser AlDe'eme ziet bij radicalisering een belangrijke factor in het ontbreken van identificatiefiguren. In slechts een tiental moskeeën in Vlaanderen spreekt de imam Nederlands. Jongeren voelen zich niet aangesproken door een imam die alleen maar Arabisch spreekt (8).

Verder is men gefrustreerd omdat niemand opkomt voor rechten van moslims. Men voelt zich achtergesteld. Het hoofddoekenverbod op scholen wordt als vernederend ervaren. Men voelt zich niet goed in onze samenleving.

Bij Younnes speelde ongetwijfeld de mislukkingen in zijn persoonlijke leven een grote rol: 'ik was het beu om voor de zoveelste keer een nieuwe start te moeten nemen, maar in Syrië zou ik mij tenminste nuttig kunnen maken' (79).

Het is gevaarlijk als wij mensen waarmee wij geen verwantschap voelen objectiveren als vreemden. Wie de moeite doet om een vreemdeling beter te leren kennen ontdekt dat achter al die onbegrepen gewoonten wel een mens schuilgaat. Ook bij moslimradicalen. Bruno Struys: 'Ik ontdekte dat deze fundamentalist een vat vol twijfels en tegenstrijdigheden was. Wie artikels leest over IS en zich verdiept in de radicale islam, verwacht rechtlijnigheid. In realiteit stootte ik bij Younnes op een dagelijkse strijd en een worsteling met zichzelf. In verband met de seksuele geaardheid van zijn zus bijvoorbeeld' (13).

Younnes Michael Delefortrie, *Mijn persoonlijke jihad, dagboek van een Syriëstrijder*, Van Halewyck 2015

reactie:

Waarom wordt Younnes Delefortrie zo mild beoordeeld door justitie en de media? Omdat hij een blanke is? Younnes heeft echter dezelfde extreme ideeën als Fouad Belkacem.

Hayat